

Arrest

nr. 222 262 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat A. HAEGEMAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 11 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 9 mei 2019.

1.3. Op 17 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing verzoek kennelijk ongegrond (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 20 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indiër afkomstig uit de deelstaat Punjab. In 2009 vertrok u vanuit India om in Europa te gaan werken. U keerde regelmatig terug naar India en in 2013 bekeerde u zich tot het christendom. In 2016 keerde u terug naar India om daar te huwen. U hield zich bezig met prediken en werd daarom op een dag in december aangevallen en op het hoofd geslagen door onbekenden. U weet niet of uw belagers Hindoe of sikh waren. Verder had u ook problemen om uw huwelijksfeest te regelen en kreeg u na uw huwelijk bedreigingen. Een maand na uw huwelijk vertrok u opnieuw naar Europa. In mei 2017 kwam u naar België. Op 10 april 2019 werd u betrapt en opgepakt voor winkeldiefstal. Op 11 april 2019 vroeg u in België asiel aan. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 februari 2019 werd India vastgesteld als een veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u India diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar India alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan worden aangestipt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Ofschoon uw ingeroepen problemen dateren van 2016 en u zich reeds sinds 2017 in België bevindt, heeft u tot op heden nog geen enkele inspanning geleverd om hier in België internationale bescherming aan te vragen. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich onmiddellijk aanmeldt bij de bevoegde instanties van het land van aankomst en waar de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen of een afdoende verklaring kan geven waarom hij daartoe niet in staat is. Uw verklaring dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen kan echter niet overtuigen. U beweerde dat u daarover met uw pastoor gesproken had om verblijfsdocumenten te krijgen en dat deze u had verteld dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U gevraagd waarom u niet aan de pastoor heeft gevraagd, waar u internationale bescherming kon aanvragen, kon u enkel zeggen dat u een zwijgzaam iemand bent die niet veel vraagt. Gezien u beweerde India te hebben verlaten uit vrees voor uw leven kan worden verwacht dat zelfs een zwijgzaam persoon alles in het werk stelt om bescherming aan te vragen. Dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt in ernstige mate uw ingeroepen vrees ten aanzien van India.

Verder kunnen er vraagtekens worden gezet omtrent de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw bekeringsactiviteiten. Zo is het bevreemdend te noemen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de bewering dat u daarom op het hoofd werd geslagen met de kolf van een pistool (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Na confrontatie stelde u dat u dit niet had vermeld omdat u door dat incident problemen kent met uw geheugen. Dat u geheugenproblemen zou hebben kunt u echter met geen enkel medisch attest staven. Nochtans is die aanval het ergste dat u in India bent tegengekomen. Dat u daarover niet vertelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken maar daar wel in algemene bewoordingen sprak over vergaderingen die plaatsvonden in een huis en dat u door mensen werd lastiggevallen en bedreigd omdat zij dat te weten kwamen, is niet ernstig te nemen.

Verder verklaarde u aan de politie nadat u voor een winkeldiefstal werd opgepakt in België dat een vijftal familieleden en uw vader omwille van het feit dat zij christen zijn, werden gedood. Voor het Commissariaat-generaal repte u daarover met geen woord, meer nog; u stelde uitdrukkelijk dat uw vader was overleden aan hartproblemen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Verder moet worden opgemerkt dat u wel noties heeft van het christendom waardoor niet kan worden weerlegd dat u christen bent doch dit impliceert niet noodzakelijk dat u ook actief met uw religie bezig bent. U gevraagd of u in België een kerk bezocht antwoordde u bevestigend. U gevraagd naar de namen van de kerk en de pastoor moest u echter het antwoord schuldig blijven. Ook het adres van de kerk was u onbekend. (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hieruit volgt dat er weinig geloof kan worden gehecht dat u in België daadwerkelijk de kerk bezocht, wat de geloofwaardigheid omtrent de ernst van uw christelijke overtuiging doet betwijfelen. Daar er geen geloof kan worden gehecht dat u uw religieuze overtuiging ook in België voortzette, doet ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid dat u in India de moeite deed en volgens uw verklaringen het gevaar liep om andere mensen van het christelijke geloof te overtuigen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dan ook in ernstige mate ondermijnd. Bovendien kunt u ook niet aantonen dat er in India een systematische vervolging is van christenen. U haalt enkele feiten aan van christenen die gedood zijn in kleine dorpen zonder dit ook maar te staven. Het Commissariaat-generaal erkent dat er in India weliswaar lokaal geweld tegenover christenen kan plaatsvinden doch dit betekent niet dat er sprake is van een systematische en algemene vervolging van christenen in India.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat er miljoenen christenen in India verblijven en dat er in sommige Indiase deelstaten zelfs een meerderheid van christenen verblijven. Indien u dan toch eventueel problemen zou kennen met plaatselijke extremistische Hindoes en sikhs is er geen enkele reden waarom u niet elders in India zou kunnen verblijven. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat in het geval de situatie ten aanzien van christenen zodanig ernstig is zoals u voorstelt, u wel onmiddellijk internationale bescherming zou hebben aangevraagd in plaats van het uit te stellen tot op het ogenblik dat u in België werd opgepakt. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem het voordeel van de twijfel dient verleend te worden en tracht na een theoretische uiteenzetting hierover, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Zijn betoog vangt aan met de stelling dat het niet is omdat hij slechts op het ogenblik van zijn aanhouding een verzoek om internationale bescherming indient, dat deze *ipso facto* als ongeloofwaardig dient bevonden te worden omwille van laattijdigheid.

Verzoeker stipt in dit verband aan dat hij erin slaagde India op legale wijze te verlaten en dat hij een verblijfsvergunning bekam in Italië waardoor hij dus in Europa kon verblijven en hij geen nood had aan internationale bescherming. Daar hij vervolging vreest in India, zo vervolgt hij, heeft hij een verzoek om internationale bescherming ingediend toen duidelijk werd dat hij naar India zou worden gerepatriëerd.

Verzoeker geeft aan dat hij zal trachten documenten bij te brengen die bevestigen dat hij wel degelijk een praktiserend christen is die de kerk bezoekt en merkt op dat hij persoonlijk contact heeft met de pastoor. Hij herhaalt dat zijn geloof problemen met zich meebracht voor hemzelf en zijn familieleden. Verzoeker werpt op dat rekening moet gehouden worden met het feit dat de gebeurtenissen in India dateren van voor 2007 en dat hij geheugenproblemen heeft om zich alles van zo lang geleden te herinneren. Verzoeker verwijst tevens naar de informatie van de commissaris-generaal en houdt voor dat de Indische overheden niet alles in het werk stellen om christenen te beschermen. Verzoeker stelt dat het CGVS onterecht meent dat hij zich kan beroepen op bescherming van zijn lokale overheden of over een intern vluchtalternatief zou beschikken.

Onder verwijzing naar de artikelen 48/4, § 2 en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, stelt verzoeker dat er aanleiding is minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet preciseert op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar zijn land van herkomst problemen te kennen omwille van zijn bekeringsactiviteiten. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd gelet op (i) zijn laattijdig verzoek, (ii) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de bewering dat hij omwille van zijn bekeringsactiviteiten op het hoofd werd geslagen met de kolf van een pistool, (iii) er geen geloof wordt gehecht dat verzoeker zijn religieuze overtuiging ook in België voortzette waardoor evenmin geloof wordt gehecht als zou verzoeker in India de moeite deed en het gevaar liep om andere mensen van het christelijke geloof te overtuigen, (iv) verzoeker niet aantoonde dat er in India systematische vervolging is van christenen en (v) er geen enkele reden is waarom hij niet elders in India zou kunnen verblijven.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing “*verzoek kennelijk ongegrond*” van 17 mei 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.5.1. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.5.2. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming, een contra-indicatie is voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Immers, ofschoon verzoekers ingeroepen problemen dateren van 2016 en hij zich reeds sinds 2017 in België bevindt, heeft verzoeker tot op heden nog geen enkele inspanning geleverd om hier in België internationale bescherming aan te vragen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet eerder om internationale bescherming gevraagd heeft omdat hij, pas toen hij opgepakt werd in België met het oog op repatriëring naar India, beseftte dat hij geen andere keus had dan asiel aan te vragen, kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard. Een gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit klemmt des te meer nu verzoeker al die tijd illegaal in België verbleef en hij ter terechtzitting bevestigd ook geen geldige verblijfstitels meer te hebben in Italië sinds 2015 en ook geen familie te hebben in België. Deze vaststellingen ondermijnen naar het oordeel van de Raad de ernst van de door verzoeker geschetste en voorgehouden vrees.

2.5.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts in zijn verzoekschrift impliceert, heeft de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet enkel en alleen afgewezen omwille van de laattijdigheid ervan. In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de bewering dat hij omwille van zijn bekeringsactiviteiten op het hoofd werd geslagen met de kolf van een pistool, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de oorzaak van het overlijden van zijn vader, dat vermits er geen geloof wordt gehecht dat verzoeker zijn religieuze overtuiging ook in België voortzette er evenmin geloof wordt gehecht dat verzoeker in India de moeite deed en het gevaar liep om andere mensen van het christelijke geloof te overtuigen, dat verzoeker niet aantoonde dat er in India systematische vervolging is van christenen en dat er geen enkele reden is waarom hij niet elders in India zou kunnen verblijven. Deze vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen grondslag in het administratief dossier.

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de gebeurtenissen in India dateren van voor 2007 en dat hij geheugenproblemen heeft om zich alles van zo lang geleden te herinneren, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds van bij het begin bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij afdoende nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat geheugenproblemen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien brengt verzoeker geen medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker stelt verder dat uit algemene informatie blijkt dat de Indische overheden niet alles in het werk stellen om christenen te beschermen, doch dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De commissaris-generaal erkent weliswaar dat er in India lokaal geweld tegenover christenen kan plaatsvinden, doch uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een systematische en algemene vervolging van christenen in India. Verder blijkt dat er miljoenen christenen in India verblijven en dat er in sommige deelstaten zelfs een meerderheid van christenen verblijven. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in zijn land van herkomst van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Verzoeker stelt dat hij zal trachten documenten bij te brengen die bevestigen dat hij wel degelijk een praktiserend christen is, doch met dergelijke intentieverklaring weerlegt noch ontkracht hij de voorgaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat niet wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker christen is (al dan niet praktiserend), doch wel aan zijn blote bewering dat hij omwille van zijn christen-zijn een gegronde vrees heeft voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.5.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten in het bijzijn van zijn advocaat en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Niettegenstaande verzoeker in het verzoekschrift een tolk Punjabi gevraagd heeft wijst de Raad er in het begin van de terechtzitting op dat er geen tolk Punjabi beschikbaar is vandaag, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij drie/vier talen machtig is, namelijk Punjabi, Frans, Engels en Urdu/Hindi (zie adm. doss. stukken DVZ mbt zijn verwijderingsprocedure). Verzoeker verzet zich niet tegen de bijstand van een tolk Frans.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS